

URBÁN PÉTER

Csizmadia bácsi és a tűzoltó

Csizmadia bácsinak egyetlen ellensége volt életében. Mégpedig a tűzoltó, aki ha részeg volt, az öreg földszinti lakásának ablakát verte, két kézzel rángatta a betörőktől óvó rácsokat, és teli tüdőből ordította: „Nyissa ki, Csizmadia bácsi, hagy monnyak valamit, Csizmadia bácsi, nyissa ki, valamit mondani akarok!” Amint az öreg kinyitotta az ablakot, a tűzoltó azonnal ordítani kezdte az *Építmények tűzvédelmi követelményei* című szabályzat első fejezete ötödik rendelkezésének pontjait, amely a *Tűzoltó beavatkozás* alcímet viseli: „Az építmények, épületek kialakítása biztosítsa az alábbiakat: a) a jogszabályban előírt helyeken a tűzjelzés emberi közreműködés és késedelem nélküli, és megfelelő részletezettségű továbbítását összevont, vagy a tűzoltóság ügyeletére, b) indokolt esetben az épületbe, építménybe való, károkozás nélküli bejutást...” Amint az utolsó, g) pontot is elkiabálta, a tűzoltó kifújta magát, gyakran fél kézzel a rácsba kapaszkodva hátradőlt, testét előregörnyesztve körbelendült, majd vissza, és folytatta, de most már a második, jóval hosszabb rész következett (az *Építmények tűzvédelmi követelményeinek* felsorolása két percnél kevesebb időt vett igénybe). A *Tűzoltóság alaki szabályzatának* első fejezetét legalább negyed óráig tartott végigmondani, illetve óbégatni, de nem haladta meg a húsz percet: „Egyes pont. Az alakiság a szabályozott tevékenységek és megnyilvánulási formák összessége, amely a tűzoltó (vonatkozik minden állománykategóriájú és rendfokozatú tűzoltóra) és különböző kötelek egységes – az általános testtartásnál feszesebb – megjelenésében, egyöntetű tevékenységében és fegyelmezett magatartásában jut kifejezésre. Minden helyzetben – a közizlésnek és a szabályozott tűzoltói élet sajátosságainak megfelelően – tükrözze a Tűzoltóság szilárd fegyelmét.”

Mivel azonban a tűzoltó minden éjszaka berúgott, ezért Csizmadia bácsinak minden éjszaka végig kellett hallgatnia az építmények tűzvédelméről és az alaki szabályzatról szóló részeket, nem volt mese. Pedig az öreg sok mindent kitalált, hogy megússza az éjjeli kalandot, ami kalandnak annyiban nevezhető, amennyiben mondjuk egy foghúzás. Ha zárva tartotta ablakát, a hivatástudattól fűtött tűzoltó addig dörömbölt és ordított, amíg végül meg nem adta

magát. A tűzoltó akár hajnalig is képes volt a földszinti lakás sokat szenvedett nyílászárója előtt vonyítani. Ha az öreg megpróbálta elmagyarázni sanyarú helyzetét, a koromvitéz oda sem figyelt, és ha veszekedett vele, akkor sem ért el semmit: a tűzoltó dülledt, vizenyős szemmel sorolta az oszlop, vonal és oszlopvonal ismerveit, amely Csizmadia bácsit soha, egyetlen pillanatra sem érdekelt. Ha akkor közeledett a tűzoltóhoz, amikor az józan volt (tehát reggeltől kora délutánig), akkor sem volt sok esélye, mert a pernyebajnok egyszerűen nem ismerte el, hogy ő ilyesmit csinálna.

– Ne bolondozzon, Csizmadia bácsi, maga egy olyan rendes ember, már miért zaklatnám én magát éjnek évadján? És egyáltalán, miért kiabálnám én ezeket a szabályzatokat, vagy miket, amiket itt mond? Hiszen nekem magával semmi bajom, meg aztán nem is vagyok egy hajcihős ember.

Így mondta, hajcihős ember, és tényleg nem volt az, bármit is jelentsen, gondolta Csizmadia bácsi, miközben búsan visszacsoszogott a lakásába, hogy sóhajtozva felkészüljön az újabb éjszakára.

Csizmadia bácsi sem volt éppen hajcihős ember, csendes életet élt, amióta csak az eszét tudta. Még gyermekkorában is ritkán eresztette ki a hangját, élete szinte észrevétlenül telt, nagy események nem zavarták meg őt, még 1956-ot is egy kis faluban vészelte át gyermekként, a padlásról nézte a szőlőtőkét, miközben – tudtán kívül – tankok masíroztak az országutakon. Házasodni is olyan csendben házasodott, hogy ismerősei szinte észre sem vették, és már nő is volt. Azután negyven év a cipőfelsőrész-készítő iparban (végső soron, nevéhez híven, suszter volt az öreg), két gyermek, majd özvegység és nyugdíjas kor. Nem mondhatjuk, hogy nem szerette a feleségét Csizmadia bácsi, de az asszony halála után ugyanolyan egyhangúan tengette napjait, mint előtte. Mivel a tarhonyát maga is meg tudta főzni és a pörköltkészítéshez is értett, így az asszony hiánya csak egyes dátumok érkeztekkor zavarta, olyan jeles napokon, amilyen a karácsony, a szilveszter vagy a húsvét.

Gyermekei jóraláló, csendes emberekké nőttek maguk is, hangos szót ők is ritkán hallattak. Amióta a kisebbik fia kiment Amerikába, inkább csak leveleztek egymással ünnepek alkalmával. Látogatóba meg két évente, ha egyszer ment az öreg a nagyobbik fiához, aki Egerben élt. A magány ritkán kúszott fel a torkába, de olyankor úgy szorította a gigáját, mint az akasztófa kötele. Akkor aztán felcihelődött, kiment a

temetőbe, leült feleségének, Margitkának a sírja mellé, és elbeszélgetett a halottal, mi történt, mi nem.

Amióta a tűzoltót lefokozták, egyfolytában részegen keveredett haza, és Csizmadia bácsi ablakát zörgette vaksötét éjszakákon, az öregnek nem volt ideje magányosnak lenni. Újabb és újabb terveket eszelt ki és vetett el, hogy megszabaduljon az éjjeli merénylettől, ahogy a tűzoltót magában elnevezte. Rendőrt hívnia nehezebbre esett, de egyszer mégis rászánta magát. Persze sikert nem ért el: a telefon fahangú ügyintézője felvette panaszát, és megígérte, hogy kinéznek az utcába, de mire megérkezett a járőr, addigra a tűzoltó már rekedtre ordította magát. Bár az egyenruhások bekísérték lakhelyére a buzgón magyarázó férfit (ezen az éjszakán a rendőröknek kellett végighallgatniuk a *Tűzoltó beavatkozás* alcímű részt és az alaki szabályzat cikkelyeit), de az öreg ugyanúgy nem aludhatta végig az éjszakát, mint máskor.

Gyakran képzelt el a lámpafényben villogva forgó kisbaltát Csizmadia bácsi, amint átszeli a közte és a tűzoltó között lévő távolságot, átcsörmpölve ablakon, átsuhanva a rácsok között. Vagy pisztolylövésről ábrándozott, újabb és újabb durranásokról, meg a lánglovag vérben úszó holttestéről. De ezek csak képzelgések voltak: a legveszélyesebb eszköz, amit valaha a kezébe fogott, a cipőár lehetett, esetleg egy élesebb konyhakés.

Töprengett azon is, nem lehetne-e a részegeskedésről leszoktatni a tűzoltót: meg is említette neki, hogy kiváló antialkoholista klubok meg egyesületek vannak, talán valamelyikben megtalálhatná ő is a megoldást bajára. De a fickó csak nevetett az ötleten, és legyintett: nincs neki semmi baja. Azután arra gondolt Csizmadia bácsi, hogy ha előléptetnék újra a tűzoltót, akkor megoldódna az ő baja is. Hosszas bátorsággyűjtés után végül bement a tűzoltóságra (amikor a zaklató merénylet éppen szabadnapos volt), és megkérdezte, mit követett el, hogy előmenetelének gátat szabtak. Az ügyeletes tiszt azonban megtagadta a választ, csupán néhány homályos célzást ejtett el valami ünnepegről meg egy épületről, aminek talán nem kellett volna légnie. Arra a kérésre, hogy a meghasonlott férfit léptessék elő, mert így tönkretesz az ő életét, a tiszt csak nevetett, majd udvariasan kitérte a hivatásból a hivatlan vendéget.

Éjszakánként persze ismétlődött a szörnyű terror, a tűzoltóhoz órát lehetett igazítani. Éjjeli egykor menetrendszerűen megzörgette az ablakot, és kiabált: „Nyissa ki, Csizmadia bácsi, hagy monnyak valamit,

Csizmadia bácsi, nyissa ki, valamit mondani akarok!” Az öreg pedig a párnáját harapdálta dühében, de végül mégis mindig kinyitotta az ablakot, a fickó pedig elsorolta a maga mondanivalóját. Végül a megszokott formulával búcsúzott. Közelhajolt a fáradt és gyűlölettel pislogó öreghez, és odasúgta neki:

– Az egész világ egy lángtengerben ég el, higgye el, Csizmadia bácsi! – Majd arrébb tántorgott, kezével intett, és hangosabban hozzátette: – Maga egy naon rendes ember, Csizmadia bácsi, isten áldja meg magát, jóéccakát! – azzal betámolygott az épületbe, és felcsoszogott az emeletre.

Csizmadia bácsi tehát töprengett és morfondírozott, szeme egyre karikásabb és beesettebb lett, bőre megszőrkült, keze gyakran remegett. Néha ébren maradt a tűzoltójárás időpontjái, hogy ne kelljen felébrednie legszebb álmából, de a fortyogó haragtól és kilátástalanságtól sokszor az éjszaka további részét sem tudta alvással tölteni. Mivel lassan kifogyott az ötletekből, úgy döntött, felkeresi az egyetlen embert, aki talán még segíthet. Az illetőt Kovácsnak hívták, aki a régi időkben házmester volt, „házbizalmi”, ahogy magát előszeretettel nevezte, és persze besúgó volt, mint oly sok kollégája. A mostani időkben is forgolódott a politikában, mert közös képviselője volt több, emeletes lakóháznak, és az önkormányzat köztisztviselési osztályán is voltak ismerősei. Csizmadia bácsi nem szerette a dörzsölt házfelügyelőt, meg nem is bízott benne, de ami tény, az tény: neki mindig voltak jó ötletei. Ezért hát pacalt főzött és pakolt az éthordóba a kivénhedt cipész, üveges söröket helyezett csikos szatyrába, majd útnak indult. Nem lakott messze Kovács, csak négyutcányira, de Csizmadia bácsinak ez sem volt jelentéktelen távolság.

A csupafül házbizalmi örvendezve fogadta Csizmadia bácsit, megveregette az öreg hátát, leültette a konyha összecusukható asztala mellé, a tűzhelyre tette melegedni a pacalt, szisszentett magának és vendégének is egyet-egyed az ajándék sörből. Először erre-arra kanyargott a téma, mert Csizmadia bácsi nem akart egyenesen belevágni, a házmestert meg sok minden érdekelt, ki jár a Csizmadia bácsiék házában lakó fiatal özvegyhez, fizetik-e a bérleti díjat a földszinten lakó romák, szidják-e a lakók a jelenlegi közös képviselőt, beázik-e a ház és egyebek. Kovács figyelme mindenre kiterjedt, egyéniségének részévé vált a tudás morzsáinak begyűjtögetése. (Ki tudja, talán még most is ír jelentéseket, gondolta Csizmadia bácsi, csak már nincs kinek megmutatni őket. Vagy van.) Miután a lábasból kikana-

lazzák a pacalt és leöblögették habzó sörökkel, Csizmadia bácsi végre rátért a maga bajára is.

Kovács sokáig bámult maga elé, valami eszébe juthatott, mert nem szólt sokáig, talán a régi szép időkre gondolt, amikor még félték tőle, és igazi tekintély volt a környéken, előre köszöntek neki a tanárok és a boltosok, ha hátratett kézzel ácsorgott a háza előtt. Majd hirtelen feleszmélt, és csodálkozva nézett az öregre:

– Hát ilyen gazember lakik a maga közelében, Csizmadia bácsi? – kérdezte kissé még mindig ábrándosan Kovács.

Miért gazember? Futott át az öreg agyán, miért szólja le azt a tűzoltót? Olyan ember az is, mint a többi, csak lefokozták, azért részeg, és éjjel nem bír magával. Az idős férfi hirtelen maga sem értette, mi ütött belé, hogy így védi magában a tűzoltót, de nem volt ideje mindezt végiggondolni, mert az egykori házmester újra megszólalt:

– Miért nem költözik el, Csizmadia bácsi? Nem köti már semmi magát ahhoz a lakáshoz, az árából meg akár két újat is kaphat.

A nyugdíjas hirtelen elfelejtett levegőt venni, annyira meglepődött az egyszerű, ámde mégis frapáns megoldás hallatán. Beszélgettek még egy keveset, majd nagy hálálkodások közepette kihátrált a házmesteri lakás ajtaján.

Csizmadia bácsi úgy tért haza, mint aki röpül, szinte dalolni támadt kedve, meg ugrándozni. Az utcájába érve nem is ment egyenesen haza, mint mindig, hanem leült egy padra és ott nevetgélt magában, hangosan mondogatta:

– Hogy ez nekem nem jutott eszembe! Hogy ez nekem nem jutott eszembe! – Csakugyan, gondolta, ezek a politikusok mégis hasznos emberek. Ha az embernek valami baja van, számíthat rájuk, a problémamegoldás az erősségük. Talán nem is volt olyan ártalmas besúgó ez a Kovács, talán nem is jelentett olyan sokat régen.

Úgy érezte, élete legnagyobb gondját sikerült megoldania, immár semmi sem árthat neki, jókedve szinte határtalan volt. Hangosan dörmögött, fel-felnevetett ott a padon, míg végül a diófán ücsörgő varjak is megunták, és felcsapó károgással szétrebbentek a feje fölött. A fekete szárnyak suhogása térítette magához Csizmadia bácsit, aki hirtelen ráeszmélt gyermeket viselkedésére, körbenézett, nem látta-e meg valaki, de üres volt az utca, az emberek a munkahelyükön voltak. Nyögve felállt a padról, és még mindig mosolyogva becsoszogott földszinti lakásába.

Az elkövetkező napok, hetek a készülődés jegyében teltek. Csizmadia bácsi a költözés komoly eseményét mindenre kiterjedő alaposággal óhajtotta levezényelni. Először is kalkulációkat készített, hogy a rendelkezésére álló pénzből (nem hatalmas, de nem is jelentéktelen megtakarítást őrizgetett számláján) mekkora felújításra futja. Mert nem akart áron alul megszabadulni lakhelyétől, ezért festeni kellett. Hosszas számítások után meg kellett találnia a megfelelő szakembereket. Nem bízta a véletlenre a dolgokat, mindent alaposan megfontolt, utánajárt, kérdezősködött, puhatolódzott, telefonált.

Persze éjszakánként sajátos belső menetrendjéhez igazodva mindig megérkezett a tűzoltó, de ez már alig zavarta az öreget. Már-már baráti szolidaritással nyitott ablakot, ha felébredt a zörgetésre. Minden mozdulatával azt üzenté ilyenkor a tűzoltónak: „Sajnálom, barátom, de már nem sokáig fogsz zaklatni engem; mondjad, csak mondjad a hülyeségedet, de már nem sokáig látsz, te sisakos gazember, majd csodálkoz-hatsz, ha elmegeyek.” A tűzoltó pedig csak fújta a szabályzatot: „Az előljáró érkezésekor az alakzat kiterjesztésének és a sorakozás jellegének megfelelően vezényeljen. A vezényszót – az alakzat kiterjedését és az előljáró mozgási ütemét figyelembe véve – úgy kell kiadni, hogy a jelentés a jobb szárny, illetve a csapatzászló előtt történjen. Tűzoltói rendezvények alkalmával a Fogadás jobbról, tisztelegi!, egyéb esetekben pedig a Jobbra nézz! vezényszót kell adni” – és így tovább, majdnem húsz percen keresztül.

Teltek a hetek, már a hónapok is, a lakás meg-szépült, csinos, háromszobás lakhelyé változott. Rengeteg kacat és öreg holmi költözött a szeméttárolókba. Minden napra jutott valami munka, az öreg szinte megfiatalodott, meg is erősödött a sok cipekedésben, emelgetésben. Majd következett a holmijának dobozokba csomagolása, hogy ha költözni kell, hát gyorsan menjen a dolog. Azután jöhettek az apróhirdetések, a lehetséges vevőkkel való bajmoldás. Csizmadia bácsi kissé félt a szélhámosoktól, a lakásaffiától is, de úgy gondolta, őt most már semmi baj nem érheti. A lakásnézők kérdezősködtek a környékről, a szomszédokról, a csatornázásról, közüzemi díjakról, iskola, óvoda, orvos, bolt közelségéről, közlekedési lehetőségekről, parkolóhelyről, és ki tudja még hány és hány olyan dologról, amelyekre korábban oda sem figyelt a cipész. Hozzászólt, hogy keresik őt, volt kivel beszélgetni, érdekesek és idegesítőek voltak az érdeklődők,

de ezt a kis nehézséget az éjszakai bonyodalomhoz képest apróságnak érezte.

Közben új lakást is kellett néznie, ezért Csizmadia bácsi reggelként nyakába vette a várost, és kereste a megfelelő lakóhelyet magának. Ő is föltehető a maga furcsa kérdéseit, amelyek között mindig szerepelt a következő: „Ugye a szomszédságban nem lakik tűzoltó?” Egyesek ezen alaposan elcsodálkoztak, de az öreg ilyenkor mindig előadta a baját, egyre színesebbé téve a történetet. Egyszóval életének legaktívabb hónapjait tudhatta maga mögött az öreg, amikor végül egy fiatal egyetemista érkezett a szüleivel és komoly vásárlási szándékkal, és az üzlet egy közjegyző és némely papírok közbeiktatásával megkötött. Az új lakhely (egy kétszobás házikó a város másik felében) hamar a bácsi birtokába került, a csomagolás végső állomásai, a költöztetők felbérzése és a bútorok felrakódása már valami álomittas ünnepé alakultak számára.

Ezen a csodálatos napon azután elbúcsúzott a többi lakótól is, kissé meghatva fogott kezét a barátságos emberekkel, akik még süteményt, egy-egy üveg bort is adtak neki. A tűzoltó vidáman veregette az öreg vállát, pálinkával kínálta Csizmadia bácsit, meg a többi lakót is: nem látszott rajta szomorúság, hogy az idős férfi elköltözik.

– És ezentúl kinek fogja elsorolni az alaki szabályzatot? – kérdezte hamiskás mosollyal a cipőjavító.

– Miféle szabályzatot? – kérdezte meghökkenve a tűzoltó. Hogy úgy tett, mintha nem tudna semmiről, vagy csakugyan nem tudott, az már nem izgatta az öreget. Nevetve megveregette a tűzoltó vállát, szinte érzékenyült a búcsúzás örömeiben-bánatában. Végül kívül került a kapun, az egykori szomszédok szétszéledtek (némelyiket húsz-huszonöt esztendeje is ismerte az idős suszter), a teherautó pedig elindult az új lakhely felé.

Csizmadia bácsi úgy érezte, akár az életét is újra tudná kezdeni, szívében olyan érzések támadtak, amelyeket jobbára még régen sem ismert. Új háza csak az övé volt, egyedül az övé, kerítéssel körbevéve, még pénze is bőven maradt, minden új, a bútorok is újnak tündek a hófehér falak között. Még egy asszony is elkélne, gondolta az öreg, és meglepve vette észre, hogy már nem maga elé bámuló élőholtként jár az utcán, mint oly sok éven át, hanem megfordul a formás hátsók, lábak után, és újra érdeklik a nők, amire pedig már nagyon régen nem volt példa. Még valamikor szeretett Margitkája mellett elapadt benne a vágy a szebbik nem iránt. Otthonról is lejárogatott már Csizmadia bácsi, de ez nem tartott sokáig.

Az első átforgolódott éjszaka után még arra gondolt, nyilván a sok éjszakai ébrenlét miatt nem tud most sem nyugodtan pihenni, és majd elmúlik ez is. A következő éjjeleken aztán rendre felriadt pontban éjjeli egykor, és nem tudott visszaaludni. Tévét nézett, tejet ivott a hűtőszekrényből, olvasott valami westernt vagy mást, egészen hajnalig, amikor végre elfáradt annyira, hogy el tudjon szenderedni. Az álmatlanság rosszabb volt, mint a tűzoltó terrorja, mert akkor még legdühösebb állapotában is előbb-utóbb elszunnyadt. Most viszont nem tudott pihenni, arca újra elszürkült, szeme beesett és karikás lett. Az orvosok nem tudtak segíteni neki, tanácsait hiába fogadta meg, a jótékony álom elkerülte. Kedve egyre romlott. Végül úgy döntött, meglátogatja a tűzoltót régi lakhelyén. A férfi felesége nyitott ajtót, Csizmadia bácsi félszeg kérdészködésére pedig elmondta, hogy a férje három napja meghalt. A temetés másnap lesz.

Az idős férfi úgy ment haza, mint akit megvertek. Nyomorúságos állapotban dőlt ágyba, de persze nem tudott elaludni.

– Miattam halt meg – suttozta Csizmadia bácsi. Hiszen mi másért halt volna meg az a szerencsétlen, mint attól, hogy éjszakánként nem volt már kinek elkiabálnia a szabályzatot? Az egyetemistát nem ismerte, annak bizonyosan nem. Lehetetlen, hogy egy idegennek mondta volna el azokat a cikkelyeket. Nem volt kinek elordítania, hát meghalt. Az öreg sírva forgolódott ágyán. A lelki kimerültség ellenére sem tudta végigaludni az éjszakát, többször is fölébredt, fölkel, magában rágta a történeteket, újra és újra gondolva mindent.

Másnap megjelent a temetésen, és hüppögve súgta maga elé, amikor a sírhoz lépett:

– Miattam halt meg. – A halott özvegye meghalotta a mondatot, és csendben odaszólt az öregnek:

– Azért halt meg, mert rengeteget ivott. A pia vitte el. De Csizmadia bácsi vigasztalhatatlan volt.

A következő éjjelen, éjfél után egy órával az idős férfi egykori lakásába költözött egyetemista ablakát hatalmas erővel megcsapkodta valaki, a kissé másnapos állapotban elheveredett fiatal riadtan ugrott ki ágyából. Ablaka előtt valaki hangosan ordította: „Nyissa ki, Csizmadia bácsi, hagy monnyak valamit, Csizmadia bácsi, nyissa ki, valamit mondani akarok!” Az álmos és ijedt fiú óvatosan az üveghez lépett, odakint a régi lakó állt, Csizmadia bácsi, és rázta a rácsokat, tenyerével csapkodta az üveget és ordított: „Mondanom kell vallamit, Csizmadia bácsi!” A srác

fején átfutott, hogy na hiszen, jó kis helyre költözött, egy örülttől vették meg a lakást, aki tessék, már vissza is jár. Azért kinyitotta az ablakot, és csendesíteni próbálta az öreget. Csizmadia bácsi azonban egyáltalán nem csitult, hanem valami tűzvédelmi követelményről kezdett harsogni, azután a tűzoltók alaki megjelesenéről beszélt hosszasan. Az egyetemista kezdetben megpróbált közbevágni, azután becsukta az ablakot, de az öreg azonnal dörömbölni kezdett, meg ordítani, mint az örült, így ki kellett nyitni újra. Végül még kicsit nevetgélt is magában a fiatal tanuló, míg aztán az öreg el nem búcsúzott:

– Az egész világ egy lángtengerben ég el, meglás-sa, Csizmadia bácsi. Maga egy rendes ember, Csizmadia bácsi, isten áldja meg, jóéccakát! – azzal eltántorgott. Az egyetemista nevetve-káromkodva bújt vissza ágyába.

Ezután az éjszaka után soha többé nem látták Csizmadia bácsit a környéken. Valaki azt állította, hogy elmeógyógyintézetbe szállították, ami nem volt túl hihe-

tő, mivel az intézetet bezárták. Mások szerint nagyon jól él az új házában, fiatal felesége van, még gyerekek is született, a vén kujon, ki gondolta volna. Egy Kovács nevű volt házmaster szerint álmatlanságban szenved, éjjelente járja az utcákat, és örökké ugyanazokat a tűzoltókra vonatkozó parancsokat sorolja.

Ettől az éjjeltől fogva az egyetemista gyakran álmodta, hogy tűzoltó, és egy végtelen hosszú létrán mászik egyre magasabbra, letről ordítóznak a társai, hogy „Följebb! Följebb! Mássz még!” – közben nincsen nála locsolócső, se poroltó, és azt kiabálja, hogy hiába mászik föl, ha egyszer nincs mivel eloltania a tüzet. Látja maga alatt a házat, ami ropogva lángol, és ahogy mászik egyre magasabbra, már látja azt is, hogy az egész város ordító lángtengerben ég, és végül a létra tetejére ér, de még ez sem elég, mert letről még tovább nyújtják, tolják őt, egyre magasabbra, és ekkor már hiába ordít, nem lehet hallani, mert a világ a horizontig lángtengerben áll, a lángnyelvek pedig üvöltve csapkodnak az égig.

SZIGETI LAJOS

Szökő évek

*Fényár mélyíti medrét,
sodródik spóra, sperma –
nyitva az édenkert még
és osztódik a sejtmag.*

*Gyümölcsfák ágaskodnak,
tarlón markot szed a szél,
jaj a fészekhagyónak,
jég-karmok közt elalél.*

*Sorsunk csillagtársulás,
takaréklángon égve,
kormoz a lélek, csupán
nagy füstje van, pernyéje.*

*Szökőév-rugaszkodás –
vonz a földmágnés-mező,
teljes napfogyatkozás
lesz majd könnyű szemfedő.*

Évközi vasárnap

*Harangszóra
lendül sok tarka szoknya
– lányok népviseletben
meghózzák pirosbetűs kedvem
– áldást és igét
tömjénfűst-felleggel;
ismerős már a példabeszéd,
mint a gőzölgő, zsíros ebéd.*

*Szabadíts meg, szerelmem,
lusta délutánok,
bukfencező kuglibabák,
dühödt kártyacsaták
hamisjátékos örömétől,
focipályák partvonalán,
kocsmái köpködősarkon álló,
sörösüveget lóbáló
kötekedők trágár körétől.*

*Jókedvre hangolna más,
csöndes kettesben mulatás,
nem duhaj körtánc-forgatag,
sokadik ráadás.*